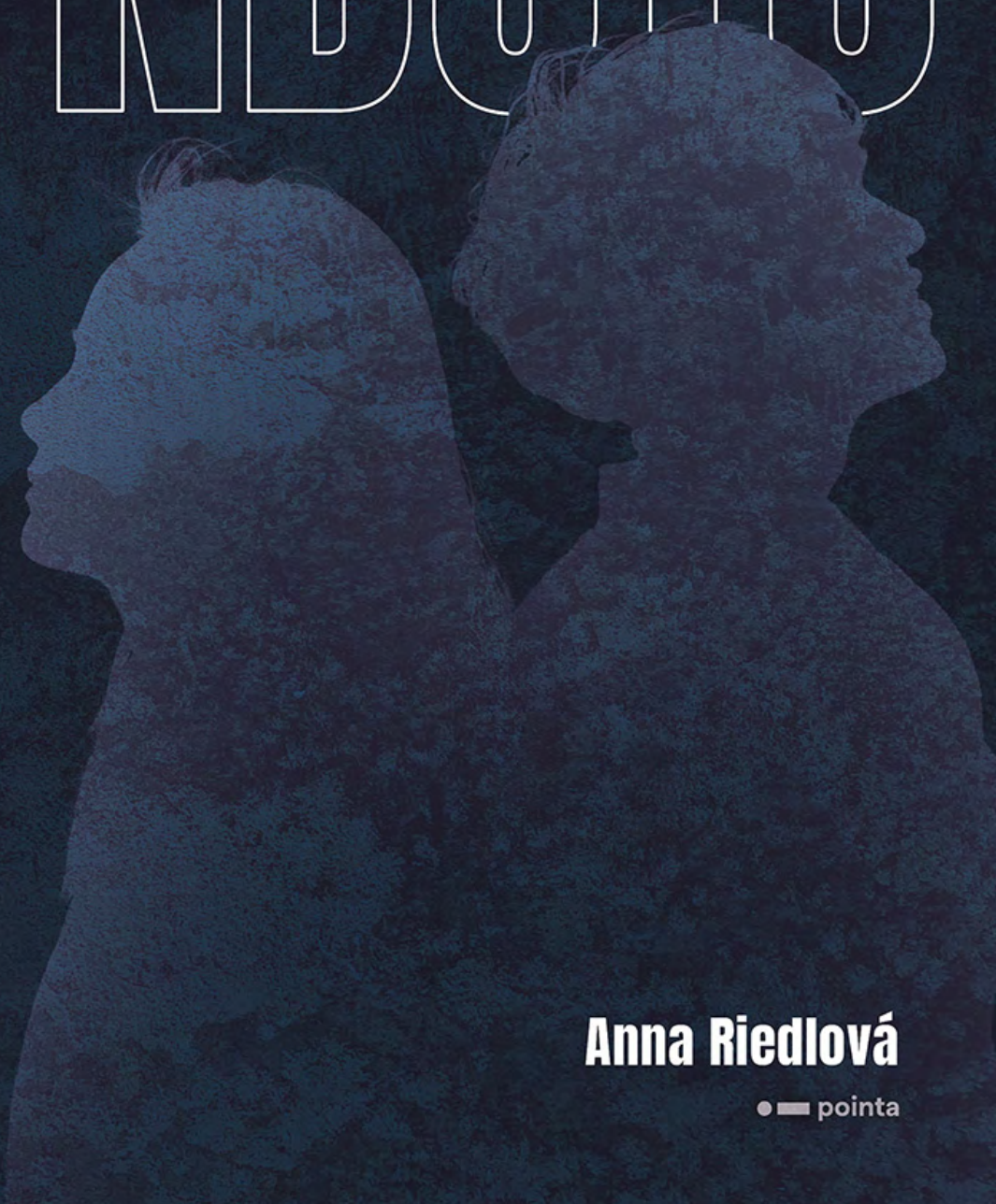

NDOTO

The background of the cover features a dark, textured blue-grey color. Overlaid on this are the silhouettes of two people, likely a man and a woman, shown from the chest up in profile. They are both looking upwards and slightly to the right. The silhouettes are filled with a lighter, grainy blue-grey texture, creating a layered effect.

Anna Riedlová

● ■ pointa

NDOTO

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ **pointa**

Anna Riedlová
NDOTO – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

NDOTO

ANNA RIEDLOVÁ

NDOTO

ANNA RIEDLOVÁ

● — pointa

Copyright © Anna Riedlová, 2023

Obálka © Milena Ptáčková, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-7650-906-1

ISBN e-knihy 978-80-7691-060-7 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-7691-061-4 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7691-062-1 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

Babičce...

Před sedmi měsíci

„Do prdele,“ zakřičela Auroel znechuceně do prázdna. Její hlas se ale posměšně vrátil v echu zpátky, a to hned několikrát. Její doprovod k ní zvedl dvě jantarově zbarvené oči a stáhl nespokojeně chřípí. Podrbala ho mezi ušima. *Kam jsem to zase vlezla...*

Kolem byl jen v tichosti hučící sních. Zima udeřila v té nejsurovější podobě. Vítr teď nabíral na síle a ona stála jako solný sloup uprostřed zasněženého pole. Vpravo u její nohy byla na malém trojnohém stojánukku připevněná kamera, která ji z povinnosti pozorovala. Zaostrila na ni zrak a pak hlavu narovнала před sebe.

Pomalou, ladně, jak jí její dlouhé nohy v hlubokém sněhu dovolily, se rozešla k zaparkovanému autu na polní cestě. Rázně zapíchávala nohy do měkkého sněhu s obdivuhodnou kadencí.

Nebyla tam sama. *Dnešek měl dopadnout jinak. Neměla jsem na to kývnout.*

Muž, který ji doprovázel, se zrovna zvedal ze země. Oprašoval si sních z bundy, když příkrčil obě ramena a uvědomil si svoji chybu... Kousek sněhu mu při tom paragánském skoku zapadl za bundu a on vnímal, jak mu pomalu sklouzával mezi lopatky až k bedrům. Když ale uviděl rychle se blížící postavu, hlasitě polkl a na ledovou kouli nad gumou trenek rázem zapomněl. Nevědomky si narovnal čepici, která se mu svezla po temeni hlavy, a zmateně sledoval tablet.

„Já... já nevím,“ začal se obhajovat, aniž by mu stihla začít nadávat.

„Jak to, že jsem furt tady?“ Auroel došla až k němu. Tak blízko, že musel udělat krok zpět a zaklonit hlavu, aby jí viděl do obličeje. Takto zblízka, v tomto rozpoložení vypadala démonicky. *Byla by i roztomilá*, pomyslel si. *Kdyby pořád nenaháněla takovou hrůzu.*

Sčesala si rozčuchané dlouhé vlasy do jednoho silného pramene a hodila si je přes rameno. Její duhovky se stáhly ke středu, když zaostrila. Zelená barva byla tatam.

Další fakt, který ho mátl a znervózňoval zároveň. „Jak je to možný, viděla jsem svoje vlastní záda, a teď jsem tady.“ Chytla ho decentně za límec bundy. „Je možný, že jsem tady i tam? Šla jsem nějakou ulicí, všude byli lidi a bylo tam teplo...“ Snažila se rozpomenout na cokoli, co by tomu blbounovi pomohlo řešit nastalou nezáviděníhodnou situaci.

Na chvíli měl pocit, že se mu přiblížila, ale přitom se neohnula, ani o kousek... „Stalo se to někdy, aby byl někdo tam, ale i tady?“ Zvýšila hlas a sportovně s ním zatřepala, aby ho přinutila k nějaké reakci, ale jediné, co se stalo, bylo to, že mu spadly lennonky do sněhu a čepice se mu opět svezla na temeno hlavy, čímž odhalila prořídlé náměstíčko nad čelem. *Tohle nemá smysl.*

„Jdeme,“ zavelela, trochu ho porovnála a vydala se k autu, po cestě popadla další stojánek s kamerou a začala zařízení rozmontovávat. Zvíře se motalo v její blízkosti a poměřovalo si úředníka pohledem, který jasně naznačoval, že jestli jde o pomstu, rádo by se toho ujalo.

Muž z té potvory konečně pohlédl na Auroel. Nasál vzduch do plic tak, jako by to bylo naposledy. „Párkrát se to už stalo...“, slyšela pár kroků za sebou nejisté drmolání. „Musíme to nahlásit, toto se musí řešit,“ dodal byrokratickým tónem, který ji vytočil ještě víc. *Nepovídej, debile.*

„To by mohl být malér, nemůžete být tady i tam.“ Zastavila se v půlce kroku, *ale to by znamenalo...* „Ale to by znamenalo, že musím v jednom... že musím jednou umřít.“ Pokrčil nedbale rameny. „No tak to je jasné,“ dodal otráveně, že vůbec musí takové základy vysvětlovat. Pohled, se kterým se ale potkal, mluvil za vše. *Jsi mrtvý muž.* „Ale můžeš si vybrat, která to bude.“ Snažil se prodat pochybně vzhlížející světlou stránku celého problému. „Jste jedna ku jedné, takže je to jedno.“

0 sedm měsíců a dva týdny později

Dvě napnuté ruce rozrazily nevzhledně visící cáry hrubé látky. Té neurčité béžovopískové barvy už měla plné zuby. Byla všude. Viděla ji, i když zavřela oči. Ovšem náhlá reinkarnace problému, který považovala za vyřešený, ji donutil estetické nedostatky stanové osady přehlédnout.

Příkrčila se a k jejímu překvapení bez újmy proběhla nově vytvořeným otvorem. Na poslední chvíli přeskočila improvizovaný herní stolek, který stál uprostřed stanu. Špičkou boty ale shodila několik figurek na zem. Ohlédla se za sebe, rukama vyvažovala rovnováhu. Ztratila se.

Kroky za ní neustávaly, naopak slyšela šustící písek pod podrážkami svého pronásledovatele čím dál zřetelněji... měla pocit, že na ni musí každou chvíli dosáhnout. Chytnout ji za kapuci, stáhnout ji dolů. *A udělat co? Kdyby alespoň věděla, čeho se má bát.*

Když vyběhla z řady propojených plátěných stanů, která se táhla kolem řeky, zabočila prudce doprava k náměstí Předků. Jak se jmenovalo, ve skutečnosti netušila, ale sochy ztrhané čtveřice s odhodlaným výrazem ji vedly k závěru, že se jedná o zakladatele města, kteří doslova staví jeho základy vlastníma rukama. Neznala místní abecedu, nerozuměla nápisům, proto si dávala důležitým záchytným bodům vlastní jména a značky. Její první úlovek, když se zorientovala, byl červený pečetní vosk. Ideální značkovač ulic.

Netrvalo ani minutu, než na velké čtvercovité prostranství dorazila. V tuto hodinu bylo naplněné k prasknutí, ale vysoké sloupy v jeho rozích jí pomáhaly se v tom zmatku orientovat. Potřebovala sloup, na němž seděl sup... *k rybě vždy přes supu.*

Lidé se vraceli z práce, šli do ní, nebo jen tak postávali u barů a popíjeli, z jí neznámého důvodu, všude oblíbené rybízové víno. *Možná kdybys ochutnala něco lepšího než ten nejlevnější patok, pochopila bys.* Teď ale neměla čas přemýšlet nad tím, jaké musí být žít tady, když člověk má peníze. Nebo identitu.

S námahou nabrala vzduch do plic a běžela k protější patě náměstí jako ke své poslední záchraně. „Hej, dávej pozor...“ osočil se na ni muž, do kterého vrazila, když jí vstoupil do cesty. Nesl si kelímek s pitím a ten skončil na jeho saku. Nestarala se.

Na jednu stranu ji dav poskytl krytí, nebyla jako holub na střelnici, ale na druhou stranu ji zpomalil. Jako byste se snažili utíkat po kolena zaboreni v bahně. Lidé mluvili, objímali se... jeden přes druhého a ona se v tom davu pokoušela vyznat, zorientovat se, a přitom odstrkovala lidi na obě strany, aby mohla proběhnout. *Vždyť tady už jsi byla.* Ještě jednou se podívala na druhou stranu, aby si ověřila, že zvolila správný směr. *Supí roh vede k vysokým pozorovatelským věžím.*

Věže byly dominantou města. Dlouhá, štíhlá a zdálky elegantní dvojice se tyčila do výšky bezmála sta metrů. Zblízka to byly robustní rozčapnuté velestavby. Nevěděla, že je zde postavili členové kdysi vlivné rodiny Morciano a že sloužily k panoramatickému pozorování nepřátel. Obyvatelé tohoto města před něčím utíkali, založili Vergo jako svoje útočiště a hlídali si hodně pečlivě, zda je někdo našel.

K jejich prvotnímu překvapení ale nikdo nikdy nepřišel, věže zůstaly a další se už k nim už nepřidaly. Dnes to byla chytlavá a fyzicky poměrně náročná turistická atrakce s pěkným výhledem.

Využila vzduchové bubliny a proběhla jí. Před očima se jí sbíhaly domovní stěny do jednoho bodu. „Uhni...“ zakřičela na kluka, který předváděl kamarádům triky na jednokolce, ale ten se jenom lekl a zůstal stát jako srna v záři světel auta. Věděla, co se stane za dvě vteřiny, až se její rozběhnuté tělo dostane do bodu, kde kluk dřepěl. Automaticky dala ruce před obličej a v letu se smotala do klubíčka. Dopadla tvrdě na kamennou dlažbu. Ruce strčila před sebe tak nešťastně, že si odřela obě zápěstí.

„Co děláš, ty krávo...“ osočil se na ni jeden ze skupinky, když sbíral svého kamaráda. Nestarala se. Snažila se jen postavit na nohy, očima hledala jakýkoli náznak rychlého pohybu... *Běž, dělej!* okřikla se v duchu a začala se škrábat na nohy. *Už jenom kousek,* nalhávala si a pomalu se postavila na nejisté nohy. Když zvedla hlavu, dívala se přes deset metrů do očí Lovce. I na takovou dálku viděla odhodlanost. Taký vypadal, že mu běh způsobuje mnohem menší potíže.

Nevěřicně protočila oči. „Proč já?“ zeptala se směrem k nebi. K jejímu překvapení nohy fungovaly, ruce pálily, ale její tělo už nějakou dobu jelo

samospádem. Nepřemýšlela, spíš si připadala, jako by se na tu běžící postavu dívala odněkud svrchu. Viděla kličkující ženu, jak za ní vlají slunkem vyšisované vlasy, které měla tu čest si umýt naposledy před pěti dny.

Konečně. Vyběhla z náměstí ven, odbočila hned doleva a dostala se k hale rybího trhu, které říkala jednoduše Kostka. Za poslední dva týdny, co ve Vergu strávila, si tu velmi nekvalifikovanou prací vydělala na jídlo. Věděla, jak funguje zadní prostor skladu, mrazáky. Bylo to jediné místo, které tu alespoň trochu znala, protože potřebovala rychle pochopit, jak krást jídlo a nenechat se chytnout.

Vběhla do bílým kamenem obložené budovy skladu balicího materiálu a opřela se o oprýskanou stěnu zády. Všude byla cítit rybina, v poledním teple to byl smrad ještě o to horší, ale ona se tiskla do té zdi vším, čím mohla. Jako by to bylo nejmilejší místo v jejím novém malém světě.

Sklopila hlavu a podívala se na dlaně. Třásl se a na jejich hřebetech byly čerstvé rány, ve kterých byla špína. Nohy jí připadaly tak křehké, že se musely každou chvíli rozsypat na prach. Hlava jí tepala, byla unavená, oči jí pálily ze všude přítomného písku, který udržoval ve vzduchu stálý oblak jemného prachu. Nedalo se tady v tom pekle udělat nic, aniž byste neprašili.

Rychle zamrkala, aby rozehnala pálení a slzy. *Ještě ne. Ještě prosím tě ne.* Trhla hlavou za křikem z chodby. Někdo narazil do dřevěných desek stolů, na kterých se vystavovaly úlovky. Prodejci začali pokřikovat na nezvaného návštěvníka. Nemusela jim rozumět, aby věděla, co říkají.

Slyšela kroky, voda vydávala čvachtavé zvuky... byly pomalé, pátravé. *To je on.* Nebylo pochyb.

Rozhlédla se kolem sebe, na protější straně se začal zvětšovat stín přicházející postavy. Popadla plechovku oleje na smažení a s co největší silou s ní mrštila dveřmi ven, kroky se zastavily, vtom se otočila a běžela do zadní části, kde byly dveře pro výklad zboží z větších vozů. Dřepla si a otvorem hravě proskočila. Ještě než to udělala, zmáčkla tlačítko na jejich uzavření. Když se kovové čelisti dovřely, uslyšela jen tupou našťvanou ránu z druhé strany. To jí dodalo alespoň trochu naděje. Zavírají se snadno, otevřít jdou pouze s kartou. Snad poprvé se cítila, že něco ví. Vyškrábala se na nohy a pokračovala.

Za Kostkou, na druhou stranu od náměstí Předků, se rozprostírala čtvrt' Hexagon. Obepínala centrum a trhy jako písmeno C. Z jednoho ramene

Hexagonu vyběhla a do druhého, toho severního se vrátila. Celé město protínala řeka, která se táhla od západu na východ a z písmene C dělala G. Nikdy to nepochopila. Ulice nebyly označeny, všechny domy vypadaly stejně. Jedno patro, světlá hrubá omítka, modré okenice v mizerném stavu, rovná střecha různé kvality. Když se člověk otočil dokola, mohl se snadno splést v tom, kudy pokračovat. Na druhou stranu v Hexagonu nežili lidé, kterým by na těchto věcech záleželo. Chtěli přežít, něco sníst a mít kde spát. Prasklý lak byl mimo jejich hladové, zhrzené vnímání.

Pro jedince, který ale nemá plán a nemůže těžit ze znalosti terénu, ten zmatek přinášel statisticky přívětivější pravděpodobnost přežití než v čitelných, jasně označených ulicích.

Její příbytek, dalo-li by se tomu tak říkat, byl asi dvě stě metrů od rybího trhu, víceméně pořád rovně. Potřebovala batoh, potřebovala říct Královi, že musí zmizet... Její ratanová rohož, její miska, kterou vyhrála v kartách, střep ze zrcátka a láhev na vodu. Její mastný flek, pokud ji Lovec doběhne.

Ale nepřestávala, se směšným odhodláním pokračovala na ulici, kterou si sama pro sebe pojmenovala ulice Mučení. Pekař tudy každé ráno vozil na hlavní trh čerstvě usmažené placky z kokosového mléka a mouky, posypané semínky a ořechy. Byly napíchnuté jako trofeje na dlouhých jehlách a odkapával z nich tuk, když vozík najel do díry v silnici. Nikdy necítila nic tak lákavého, a přitom tak nedosažitelného. Každé ráno se tou podívanou dobrovolně mučila, jako připomínkou minulého života. Cejch na zádech, který se nikdy nezahojí.

Ulice Mučení byla ale taky jednou z hlavních ulic, které protínaly Hexagon skoro celý, mírně se stáčela, byla jeho páteří. A postranní uličky, které z ní vybíhaly, neměly žádný smysl, řád ani plán. Do svého tábora trefila jen díky tomu, že byl u řeky a dobře viditelný z mostu, kterým ulice Mučení překračovala řeku směrem na jih.

Opět za sebou uslyšela kroky. Měl sílu, kondici a byl najezený, vyspalý... Její odhodlání polevovalo. *K čemu to všechno je. Abych se mohla vrátit do tábora a prát se o kousek mýdla?* Nečekaně stočila svůj směr doleva a zaběhla do úzké uličky. Riskovala, že bude slepá, ale neměla čas ani znalosti na to, aby plánovala vše dva kroky dopředu. Zabočila ještě jednou a zvedla hlavu, aby uviděla zeď se třemi svislými čárkami. *Moje značka.* Slabě se usmála... Takto si značila domy, když do Hexagonu přišla. Je to množství bloků, které je dělí od hlavní cesty. Takže pokud jsem tady, ulice Mučení

se musí stáčet přede mnou. Rychle se otočila a zatajila dech, aby přes něj slyšela. Ale nebylo tam nic. Lovec za ní neodbočil.

K domu přistrčila volně postávající stůl, který tu čekal na jakoukoli formu pozornosti, a vyškrábala se přes něj na plochou střechu budovy, přidřepla, aby na střeše necohala jako stožár a dívala se kolem sebe. *Tak tady jsi, chceš si mě nadběhnout.* V ten okamžik ji napadl šílený plán, jak s tím vším projednou skoncovat.

Zbrkle seskočila ze střechy a přes stůl se dostala na zem. Na poslední chvíli zbrzdila pád, který jí hrozil vlivem nahromaděné energie.

Vypůjčila si prkno, které bylo na hromadě odpadků v rohu náměstíčka, a rozeběhla se k hlavní ulici. Opřela se zády o hrubou omítku a zavřela oči, jak ji to učil Král. „Musíš zavřít oči a zatajit dech... pak se dívej ušima... uslyšíš všechno.“ Druhou část nikdy nepochopila, ale pravdou bylo, že to fungovalo. Slyšela dusavé a o něco méně energické kroky zprava... *už budeš tady.* Lidé, kteří žili v Hexagonu, neběhali. Už dávno neměli důvod proč.

Prkno chytla pevně do rukou a zvedla ho nahoru. Ani neměla čas přemýšlet, co by se stalo, pokud by se netrefila. Uslyšela jeho dech, cítila ho na krku, věděla, že se každou chvíli objeví v místech, kde se setkávala ulice Mučení a ta, ve které právě stála... ulice u domu číslo tři, *musím něco udělat.* A tak v tomtéž okamžiku máchla do prostoru prknem.

Uslyšela křupnutí a překvapený nádech. *Nebo naopak?* Druhou dostal o zem, když na ní svým obličejem zaparkoval.

Kapitola první: Sára

Sáříno tělo se přetočilo na posteli a se zakňučením se propnula do luku. Světlá kůže se prala s prostěradlem a začaly se na ní tvořit první zarudlé stopy. Vlasy se zamotaly do polštáře. Pevně tiskla víčka, jako by pocítovala bolest. Vymrštila ruku před sebe, pokusila se něco nahmatat otevřenými dlaněmi, ale nepodařilo se jí to. Zklamaně zavrčela k prázdné ložnici.

A pak se to stalo. Dívka umřela. Její tělo dopadlo s nedůstojným zvukem na udusanou cestu uprostřed ničeho a vyvrácená hlava se vyčítavě podívala jejím směrem.

Oči zůstaly nehnuté. Sára sklopila pohled na své ruce a roztáhla prsty. Tuhá, temně rudá krev jí zabarvovala kresbu na dlaních. Cítila, jak se jí prsty lepí nenávratně k sobě. Ten známý nasládlý kovový pach.

„Vždyť jsem ti pomohla,“ pronesla k ní duše, která opouštěla ještě teplé tělo ženy bez dechu a tepu.

„Proč mě vždy necháš umřít?“ zakřičela tak ostře, že Sára prudce otevřela oči a naprázdno několikrát zapádlovala rukama ve vzduchu, než nahmatala přikrývku a uvědomila si, kde je. Ten křik jí ještě duněl v hlavě, když jí vzadu na krku naskočila nepříjemná husina. Zmateně se dívala kolem sebe, než pochopila, kterým směrem je země a kterým nebe.

Došlo jí, že se jednalo o sen, zaťala pevně pěsti a uštvaně s nimi praštila do němé matrace pod sebou. *To bylo tento týden potřetí, a to je teprve pátek.* Pohledem sjela na své předloktí. Rudé přímé linie, které začaly napuchat, se táhly dobrých dvacet centimetrů až k zápěstí a vysmívaly se jí do očí.

„Boha jeho,“ zamumlala a po špičkách došla do koupelny, jako by snad někoho v té samotě mohla vzbudit. Vytáhla lékárničku a automaticky sáhla po gázách, kterými se pravidelně zásobovala. Záměrně se vyhnula pohledu do zrcadla, které se posměvačně sklánělo nad umyvadlem a koukalo jí přes rameno.

Co bys tam asi tak viděla? Vlasy přilepené potem ke tváři, skleněné oči nebo snad kruhy pod očima, protože z pěti hodin spánku se nedá dlouhodobě vyžít? To vidět nepotřebovala. Ten obrázek se jí i tak promítal na vnitřní stranu víček.

Opatrně se přiblížila k ráně. Věděla, že když to bude dělat pomalu, utrpení bude trvat o to déle. Rychle se nadechla, zavřela oči a v tom samém okamžiku položila gázu s dezinfekcí na ránu. „Do prdele práce...“ Vysoký hlas zněl spíš jako naříkání raněného zvířete než jako nadávka. Po páteři až do pat se rozbíhal nepříjemný pocit, z bolesti se jí podlomila kolena, ale ustála to. Jako elektrický proud to projelo celým jejím tělem a dostalo se ven až palci na nohách. *Ještě dvacetkrát a je to.* Neodpustila si kyselou poznámku, ale věděla, že po nějaké době se tělo samo rozhodne bolesti nevzdorovat, ale začne ji tolerovat.

Když byla hotová, sesunula se zády opřená o sprchový kout mezi použité tampony a hlavu zvedla k ložnici přes sebou. Na bílém povlečení byla krev, příkrývka byla smotaná v nohách postele a lampička posunutá na kraj nočního stolku tak, že kdyby se rozmáchla ještě jednou, spadla by na nepochopitelně béžový koberec, který patřil k bytu.

Nechávala si rozsvíceno, malé světlo ve tvaru kuřete, protože tyto věci se očividně pro dospěláky nedělají. Občas se v noci probudila, ne úplně, ale jen dost na to, aby rozlepila oči a zkontrolovala, že světlo stále svítí, že jí ho nikdo nevzal. Zároveň se ale děsila, co by se stalo, kdyby to světlo nesvítlo...

Tu noc Sára spala ještě dvě hodiny. Tedy pokud se tomu dalo říkat spánek. Vždy když zavřela oči a zhluboka vydechla, měla pocit, že se na ni ta dívka znovu dívá. Seděla v křesle v rohu její ložnice vedle knihovny, byla opřená o dveře koupelny, nebo ležela natažená na prázdném lůžku vedle Sáry. Jednou měla pocit, že na ni dokonce sáhla, zkoušela, jestli Sára ještě žije, a když znovu s úlekem otevřela oči, viděla před sebou na dobrou sekundu dívku s podřezaným hrdlem, které se na zbývajících pár šlachách kývala hlava. Těžko se přesvědčovala, že krev na prostěradle je jen její. Logicky si snažila vsugerovat, že tak málo krve z uřezané hlavy přece být nemůže. „Nebudím tě?“ zašeptala do telefonu, který si přiložila k uchu a chytla si ho ramenem. „Omlouvám se, nevěděla jsem, komu zavolat,“ dodala omluvně, i když věděla, že se jí žádné výtky z jeho strany nedostane.

Uslyšela jen šustění příkrývek a kradmé kroky, které zakončilo zavření dveří. „Samozřejmě že ne, holčičko. Co se děje?“ Zněl ustaraně.

Sáře se do očí přes všechnu snahu vecpaly slzy a musela polknout, aby to nebylo poznat na hlase. „Zase jsem ji viděla, Johane. Zase... je čím dál blíž...“ Podívala se přes rameno a ulevilo se jí, že viděla jen prázdnou místnost.

Muž na druhé straně telefonu si promnul oči, aby se trochu probudil. „Spala jsi aspoň?“ zeptal se. Zavrtěla hlavou, ale odpověděla jinak. „Jasně, jen mě to vyděsilo, nic víc. Co ty?“ To dělala vždy. Volala mu kvůli sobě, ale když cítila, že by nakonec o sobě měla něco říct, otočila pozornost jinam. Johan se vzpíral podle stavu bdělosti.

„Dobrý, za chvíli půjdu běhat, už jsem byl vzhůru, když jsi volala, Sáro...“ zalhal, na chvíli se spojení přerušilo, ale pak jeho hlas opět naskočil zpátky. „Slyšela jsi mě?“ zeptal se ještě jednou a Sára váhala, co odpovědět. Věděla, co jí chce říct. Chtěl jí oznámit, že se bude ženit, a chtěl, aby to slyšela od něj. Škoda jen, že sbíral odvalu tak dlouho. Včera večer jí to volala její kamarádka a obchodní partnerka v jednom. Citlivě, jak to jen Marta dokázala, jí řekla, že ten hajzl tu buchtu zbouchl a bude si ji za dva týdny brát na farmě jejích rodičů v nějaké prdeli za městem.

„Budu se ženit, Sáro. Za dva týdny. Poslal bych ti pozvánku, jen jsem se chtěl s tebou domluvit, zda je to o. k.“ Nebylo to o. k., nechtěl se domluvit... čekal, až se to vyřeší samo. „Tak to gratuluji,“ odpověděla, jak nejradostněji to šlo, ale oběma bylo okamžitě jasné, že ve své snaze katastrofálně selhala.

Zavřel oči a snažil se přemýšlet. Dřív než stihl přijít s větou, která by to uvedla na pravou míru, hovor vypadl už nadobro. Sára se podívala na jeho fotku na displeji a nápis linka je obsazena. Smál se na ni, protože mu zrovna řekla, že čeká dítě. Připadala si, jako by to bylo v jiném životě. Život někoho úplně jiného, někoho v seriálu, na který se prostě jen ráda dívá a zná všechny postavy tak dokonale, že si může dovolit snít být jejich přítelkyní. Jako poslední políček, který Sára mohla snést, právě vypadl proud.

Na chvíli zadržela v úleku dech, ale její panická hrůza ze tmy ji donutila se na podobné situace připravit. V každé místnosti se během pár sekund rozsvítila malá svítidla, která přesně na takové situace čekala trpělivě už dva roky, opomíjená a neustále někam odklizená. Vzala do ruky telefon a najela na kontakty. Několika krátkými pohyby se dostala k Johanovu jménu a kontakt vymazala. *To jsem měla udělat už před rokem*, vytkla si v duchu a postupně vymazala zprávy, fotky a vlastně veškeré důkazy o jejich

společné koexistenci. Teď to byly jen střípky po atomovém výbuchu, který jejich vztah zasáhl.

Podivně se jí ulevilo. Myslela si, že bude své neuvážené odvahy litovat, ale naopak... pocit úzkosti, který tam byl vždy, když se jednalo o něj, byl doprovázen zvláštním pocitem uspokojení, když se pořádně nadechnete do plic. Jako když si sundáte sportovní podprsenku.

Miniaturní kroužek lidí, které mohla ve svém životě považovat za přátele, se ještě víc smrskl. *Gratuluji ti, Sáro, počet těch, kteří by tě hledali, pokud bys umřela, je po poslední revizi celkem tři. Z toho dva jsou tvoji rodiče.* Mrkla na hodiny. Bylo skoro šest. Nemělo valný smysl jít zpátky do postele. Byla vyčerpaná do té míry, že by stejně neusnula.

Potřebovala se naopak něčím zaměstnat. Zvedla hlavu, když proud opět naskočil, a podívala se do bílého popraskaného stropu, kde si představovala provozovnu svého podniku, který měla s tím třetím potenciálním hledačem jejího polorozloženého těla, s Martou. Do Babylonu, ať už do této díry, nebo na Empire, jak horní provozovně říkaly, se dostaly po tom, co Marta prohlásila její garsonku/provozovnu/ateliér za debilitu nejhrubšího zrna a prozkoumala realitní trh.

Navlékla na sebe rifle a dvě mikiny. V zimě bylo na schodišti jak v psinci. Velký otevřený válec, vysoký přes pět pater, jakékoli zmateně zatoulané teplo vyhnal k hornímu vitrážovému oknu. To bylo neobyčejně nádherné, ale taky špatně izolované. Rukávy si stáhla přes hřbety rukou a založila si je pod paže. V momentě, když došlápla nohou na první schod, vypadl proud už nadobro a Sára rezignovaně svěřila hlavu.

Kapitola druhá: Robert

Měsíčník Střep fungoval už přes dvacet let. Za tu doby byl žalován pouze pětkrát a zápalná láhev mu proletěla oknem jenom dvakrát. Počet výhrůžných dopisů už přestali počítat. Jeho majitel, Maxmilian Oaka, byl na to vše náležitě hrdý. Vzhledem k tomu, jakým tématům se pravidelně nevyhýbali, by se to dalo považovat za menší zázrak.

Budova Střepu seděla ve vilkové čtvrti, daleko od betonu a skla obchodního centra Města. Hodně věcí tu fungovalo postaru. Uvnitř se smělo kouřit. Prakticky všechno, co se dalo urolovat a vydrželo to první dva tahy, bylo povoleno. Tisk probíhal v nočních hodinách ve sklepě, kde byla za tím účelem zřízena tiskařská dílna, a po celou dobu byla všechna vydání provedena pod taktovkou stejného tiskařského mistra, kterému se říkalo prostě pan Písmenko. Čas zde plynul pomaleji, klidněji, s krapánek nekorektním humorem okolo. Všichni, kdo zde pracovali, ale cítili, že je to jedno z posledních míst, kde se dělají noviny takto, a nechtěli si to nechat ujít. Ani za cenu astmatických záchvatů nebo propíchnutých pneumatik.

Jedním za takto „nevytopenou budovu prostoupenou bohlav přinášejícím kouřem“ vděčných jedinců je i Robert Benedikt, kterému se ale neřeklo jinak než Lucky. Za vše mohl první článek, na kterém pracoval s Maxem, který ho do Střepu ze školy dovedl. Jednalo se o kampaň, která měla poukázat na fakt, že se z cigaret dělá zlo místo toho, aby někdo hledal problém v lidech, kteří je mimochodem vyrábějí, prodávají, kupují a kouří.

On, Max a další dva kolegové z redakce procházeli dobré dva týdny všechny staré reklamní plakáty na cigarety, které dokázala Maxova asistentka sehnat. Seděli v zasedačce, oči o něco méně energicky přeskakovaly z jednoho přilepeného plakátu na zdi k druhému, aby našli ten správný sexistický obrázek, který bude na obálce dalšího čísla. Potřebovali něco výmluvného. *Démon*, *Člověk* byl titulní článek celého vydání a Max z toho měl škodolibou radost.

Operativa, to byla Robertova práce, když nastoupil. Jako rookie přilepil plakáty na stěnu malířskou páskou, udělal několik kroků zpět a nechal zkušenější, aby je zhodnotili. Pak sepsal poznámky, vyfiltroval pitomé komentáře ohledně pin-up modelek, opatrně sloupł pásku z křehkého papíru, a tak pořád dokola a dokola. Ze všeho pořizoval poznámky. Celý den vlastně jen psal na poznámky, přebíral, co je důležité, a ukládal to do šanonu. Zápis z jednání s dodavatelem černě, tajný typ od nespokojeného zaměstnance policie, hádka mezi Maxem a Monikou ohledně toho, co je otisknutelné a co je trestné. Po pár týdnech jeho uši nasadily pragmatický mód a spalo se mu lépe.

„Mám pocit, že od tvůrců reklam z padesátých let chceme trochu moc, ne?“ zabrblal Tom a poškrabal se na bradě. Max natáhl ruku s prázdnou konvicí na kafe jeho směrem „Roberte, prosím tě...“ a Robert pochopil, kde přesně na žebříčku hierarchie přešlapuje. Nevadilo mu to.

Když se s naplněnou konvicí vrátil, zastavil se v půlce kroku, protože všichni tři se jako na povel začali chechtat. Rychle zkontroloval, jestli na sobě něco nemá, když konečně Max kývl k dalšímu plakátu. „Asi vidím dvakrát...“ dodal pobaveně, když se na ni Robert otočil, z větší vzdálenosti si uvědomil, že hledí do hustých černých vlasů a širokého nosu nějakého Franka Gifforda, který by zcela jistě mohl být Robertovým otcem. Třeba by byl na rozdíl od toho biologického alespoň naživu.

Seděl si tam na té otápetované stěně, uvolněně a sebevědomě, v ruce držel cigaretu, jako by to bylo něco naprosto přirozeného, součást jeho života a díval se na svého společníka ven. Bez známky viny nebo studu. Robert měl pocit, že se s nimi musí každou chvíli začít bavit.

Frank Gifford na fotce vysvětluje, proč ho Lucky Strike nadchly svojí chutí natolik, že si žádnou jinou cigaretu dát nemůže. Krátký rozhovor je chytlavý, muž vypadá ztotožněný se svým tvrzením, nic, co by vybočovalo z pofidérně laděných reklam na cigarety a auta v tehdejší době v tehdejších Spojených státech amerických. Vše by bylo v pořádku, kdyby se na vás z toho plakátu nedívalo Robertovo dvojče. Ta podoba byla tak dokonalá, že ani nebyla vtipná, a Robertovi se od té doby neřeklo jinak než Lucky.

Později jeho přezdívkou dostala lepší grády, když se mu podařilo přežít havárii helikoptéry v Kandaháru jako jedinému, a to včetně třech obyvatel domu, na něž helikoptéra spadla. Poté se dostal do blízkého okolí ruského diplomata Čegova a z něj bez úhony. Policista, který si jen snažil

potvrdit alibi jednoho z Čegovových lidí, a byl by ochoten přimhouřit obě oči, kdyby to mělo dopadnout špatně, skončil přišpendlený na dveřích své garáže. Harpunou.

Do třetice všeho dobrého se mu podařilo utéct na ulici světlíkem na pánských záchodech v klubu Noir, když do něj asi ve tři hodiny dnes ráno suverénně napochodovala skupina ozbrojených mužů. V černých kuklách, které vypadaly dost profesionálně na to, abyste je mohli označit za lyžařské, prostřelili hlavu starosty Suka, kterého se právě Robert snažil vyfotit, jak obskládán bujnými řadry ruských společníků přebírá úplatek tak šťavnatý, že by pro něj následující úterý, kdy měl utajovaný článek vyjít, byla nejlepší varianta vydat se do rukou gentlemana, který sedí naproti němu a jehož dva zlaté zuby odrážejí chaoticky se pohybující světla tím nejvíce nevkusným způsobem. Protože jakmile ten článek vyjde, bude muset vysvětlovat skupině kolem lobbisty Nemetha, proč nedostanou následující rok žádnou přeplacenou zakázku, ačkoli jim to výměnou za pohádkový život slíbil. A ano, ruská mafie má jistou reputaci, ale ta maďarská za sebou zanechala ve Městě i docela působivě hmatatelné stopy.

Jenže nic z toho se teď nestane, protože než stihl fotku udělat, starosta zničehonic zaklonil švihem hlavu a padl celým svým bezvládným tělem do kožené sedačky. Než se stihl regiment dohola upravených mužů kolem Zlatozuba rozkoukat, byly jejich případné odvetné akce znemožněny. Když se naposledy otočil, viděl, jak si Golden kleká s rukama za hlavou před muže se zbraní. Neslyšel výstřely, ani jeden, protože hudba stále hrála. Otupující trance si držel neomylné tempo a Robertovi se zvedl žaludek.

Zaháněl pocit na zvracení, když se díval před sebe a čekal, až se mu pročistí zrak od černých skvrn, které stavu jeho žaludku příliš nepomáhaly. Klub duněl... hudba vibrovala celým jeho tělem a Robert se zmateně rozhlédl kolem sebe. Lasery a světla do rytmu se nezajímaly o to, co se dělo pod ním. Hudba naopak zrychlovala... laser mu posvítil do očí. Prudce uhnul před tím návalem světla hlavou a to ho vytrhlo z transu. *Musím pryč.*

Foták s fotkami, které takřka hystericky pořizoval po celou dobu poprav, hodil do batohu a za běhu ho zapnul a vrátil na záda. Jakkoli by rád, nemohl vyjít předními dveřmi, batoh si proto ještě upevnil popruhy na prsou a nasadil si rukavice. Nejelegantnější způsob opuštění klubu, přes záchody, proběhl v rámci možností elegantně. A nebýt sklouznutí se po